

הנדון:

אותו הטימוס השחצני, שהביא למילחמת-הלבנון, הוליד גם את רעיון המיצעד

ל ש לאמר זאת בפשטות גמור:

היום ביום-העצמאות הבא עריין תהיה קיימת בישראל ממשלה בראשותו של מנחם בגין, יגיע לזוגנו עונש ב-צורה מיצער צבאי, שיוכר לנו את עוננו.

משום כך לא נחרדתי, כאשר נודע כי מנחם בגין מתכנן מיצעד כזה.

יום-העצמאות הבא יחול ביום השני, ה-18 באפריל 1983.

עד אז נותרו כמעט שישה חודשי-שנים, די והותר כדי להעביר במשלה זו מהארץ.

■ ■ ■

הכוונה לקיים מיצעד צבאי ביום-העצמאות הבא היא הפיגמה של אטימות-לב ועיוורון מדיני, שחצנות, הרב וטימוס. בעיקבות ההרפתקה הרת-האסון של אריאל שרון בלבנון, מצטיירת עתה ישראל בעולם כולו כמדינה מיליטריסטית, ברוטאלית וגסה, מדינה נטולת-ערכים, המאמינה כי

את מהותה של ישראל, שהיתה פעם אהובה ואהדה בעולם?

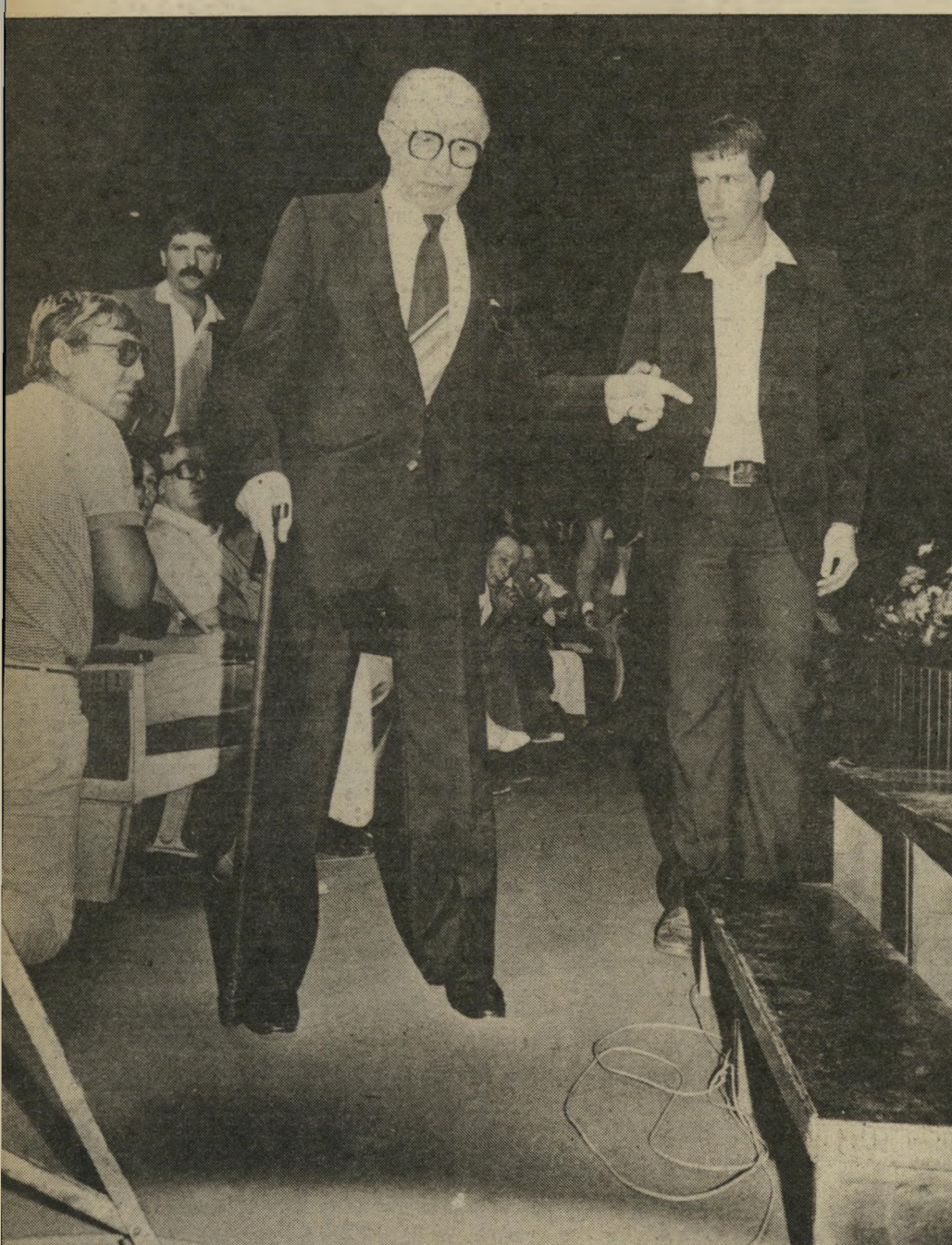
איזה טימוס? איזה טימוס שהוליד את מילחמת-הלבנון, טימוס שמקורו בהירות איך-קץ.

■ ■ ■

א קשה להבין את רוחו של מנחם בגין, מבלי להבין לרוחו.

ההבין, מבדי לפסוח.

מיצעד צבאי בא במקום ניצחון צבאי. מסע-הניצחון בא כפיצוי על מיבצע-הכישלון. האימפרטור, החור מן המילחמה כשהוא מובס, עורך לעצמו מסע-טריאומף בבירת האימפריה. (אך אוי ללחשן שיעז לאמר לו Memento mori!) כל אדם בישראל שאינו כסיל

לצעוד?

אופן בלעדי בכוח הגס — מעין פארודיה לזואנטיגית של גרמניה הקיסרית.

זוהי דעתם של מי שהיו ידידי-ישראל, מי שהיו אויבי-ישראל משווים את ישראל של בגין-שרון לגרמניה אחרת — לא זו של הרייך השני, אלא זו של הרייך השלישי.

גרמניה של מיצעדים. גרמניה של קובע-פרדה וצעדי-אווז. גרמניה של מנהיגים על בימות-הצדעה וגייסות המוצגים לראווה ככדי-מישחק. גרמניה של המנחים הבריטים לכדי-משחית.

גרמניה זו מצאה לה חיקוי נא-מן בפולין של המרשל יוזף פי-אסדוקי — המדינה שבה עוצבה אשיותו של מנחם בגין, תלמיד-המישפטים בורשא. בנו של לב-לר-הקהילה בברסט-ליטובסק.

עכשיו בא זה להפוך את ישראל לחיקוי של חיקוי, ל-פארודיה של פארודיה.

■ ■ ■

פלישה של אריאל שרון ללבנון הובילה להפצת-הזוויר עה של בירות, והסתיימה בטבח של צברה ושאתילא. לא במיקרה הובילה לשם, בה כרח הובילה לשם.

הטבח היה טבוע בעצם מהותו של מיצעד זה. הוא נבע מהגיגו המדיני והנפשי.

העולם כולו מרגיש זאת.

לכן, ככל-שתמחר ישראל להשכיח מיבצע ארור זה מלב העולם, כן יוטב לנו.

איזה מין טימוס הוא זה, הבא להזכיר פרשה זו לעולם על-ידי מיצעד צבאי, שחזיר אותה למר-קד החדשות ולמרכז תשומת-הלב?

מי בעולם כולו יוכל לראות במסדרויות טאנקים ישראל-דיים, ותחתים ישראלים, ממוטייקרב ישראלים — מבלי להיזכר אומות-מסיות כי-זוערת לבנון?

איזה טימוס הוא זה המחזיר דווקא עכשיו מיפגני-ראווה צב-איים ליום-העצמאות, תחת לשים את הדגש על אירועים המוקדשים לערכי-רוח, אשר יוכירו לעולם

או חסיד מושבע של הליכוד יודע כבר כי מילחמת-הלבנון היתה היכשולן הגדול ביותר בתולדות ישראל. אף אחת מן המטרות האמיתיות שלה לא הושגה. אשף לא נשבר, אלא זוכה עתה בכבוד ובי-הכרה שעוד לפני כמה חודשים לא יכול היה לחלום עליהם. הי-בעייה הפלסטינית לא הורדה מן הפרק, אלא הפכה נושא ראשון על סדר-היום הבינלאומי וגם האמרי-קאי. הטורים לא הובסו ולא גור-שו, אלא הפכו בעלי-ברית כמעט-גלויים של ארצות-הברית. בלבנון לא הוקמה ממשלת-יבובות פרו-ישראלית, אלא נבחר נשיא ש-העליב ושהכפיש את ישראל הש-בוע מעל הבימה העולמית הרמה ביותר. וגם המייג'ר סעד חדאר, שבידיו הפקידה ישראל את "שלום הגליל" לפני המילחמה, עומד על עברי פייסחת.

כל זה במחיר 100 בחורים צעירים, שאיש מהם לא יחזה במיצעד יום-העצמאות תשמ"ג.

חיינו של כל אחד מהם שווים יור מכל המיצעדים שנמנחם בגין מסוגל לחלום עליהם בחלומותיו הנרקסיסטיים.

■ ■ ■

תכן כי בגין אינו הנרקסיסט היחיד החולם על הרגע שבו יעמוד על בימת-ההצדעה, וי-שקיק קיסר על טורי האדם השר-יון שיעברו לפניו. Ave caesar.

יתכן שגם אריאל שרון ורפאל איתן שותפים לחלום זה.

ואכן, הם זקוקים לחלום.

חיילים רבים הצטיינו במילחמה זו, כמו במילחמות הקודמות. אני שים חירפו את נפשם, ביצעו מעשי גבורה. מגיעה להם תודת האומה, תודה שבלב.

אך אף אחד מהם אינו זקוק למיצעד-ראווה.

שרון, רפול ושות' זקוקים למיצעד, שיהפוך בדיעבר את כיש-לונם המחפיר לניצחון מזהיר, כי שום תהילה לא תירשם

שקרה רובצת כל כולה על שר-הביטחון ועל הרמטכ"ל.

שום מיצעד צבאי לא יעזור להם. בעומדם על הבימה מצדיעים, הם יוכלו לרמות את עצמם. אבל הם לא ירמזו איש מהדברים.

■ ■ ■

ישראל הטובה כבר צעדה. ישראל הטובה, היפה, המצ-פוגית, צעדה בהפגנות נגד המיל-ישראל. הפגנות אלה עשו רושם כביר בעולם. הם חוללו את השינוי, ש-עכשיו מתפאר בו יצחק שמיר — כשרוד המתפאר במעשיו של מי-שמנע ממנו לבצע את זממו. הער-לם, שהתחלחל למראה הזוועות של אריאל שרון, ושהיה מוכן למחוק את ישראל מרשימת המדינות ה-תרבותיות, חזר בו למראה התפג-נות הבבירות.

בהפגנות אלה צעדו אזר-חיים וחייזרים ביחד, מיטב הציבור ומיטב צה"ל —

שהם היינו הנך.

היעדים הצבאיים לא הושגו. היו כישלונות ממאירים בשה-הקרב. שהצנזורה מסתירה אותם רק ב-קושי. החר הוליד בקושי עכבר. הצבא שעורר את התפעלותם של כל המומחים הצבאיים בעולם ב-מילחמת יום-הכיפורים, כאשר הפך מפלה לניצחון, עורר אצלם הפעם השתוממות.

מדוע? רמתם של חיילי-צה"ל לא ירדה, לא מבחינת הכושר ולא מבחינת הנכונות. האחריות למא-

עכשיו יבוא המיצעד ויקלקל תמונה זו ייחזיר לתודעת העולם את ישראל הברוטאלית, הפולשת המפציצה.

■ ■ ■

ה-ל אינו צבא של בובות, ולא צבא של חיילי-עופרת. בשנים הראשונות של המדינה היתה — אולי! — הצדקה כלש-הי למיצעדים צבאיים. העולם עדיין לא הכיר את צה"ל, היתה מקום למחשבה כי המיצעדים ישמשו כי-הרתעה למניעת-מילחמה. אולי הם עזרו גם לאחד ער-ברב של מהגרי-רים מארצות רבות.

זאת היתה תופעה של ירי-דוה, וכאשר התבגרה המדינה, נהי היא התגברה עליה.

אומרים, שבן-אדם סגילי חוזר לילדותו, שיש לו "ילדות שניה", ואולי נכון לאמר: אינפנטיליות שניה.

האם זה יקרה למדינה הזאת. אח-רי 35 שנים בלבד?